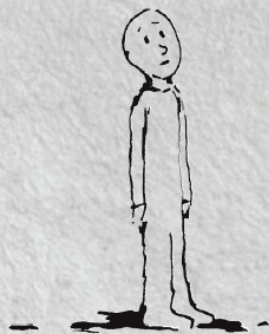

“Ka i alle dagar....?”

svanhild latorre weibei

s v a n h i l d   l a t o r r e   w e i b e l

“Ka i alle dagar...?”

“Ka i alle dagar...?”

“Har eg ikkje fantasi?”

Frustrerende tanke når du vil bruka livet på å skapa bilder.

“Korleis kan eg lokka fantasien fram?

Hjelp det med skriving?”

Og skriving blei det. Ikkje berre litt, eg blei hekta.

I tillegg kom fantasifulle tegningar på papiret.

For fantasien dukka opp igjen!

Tekst og bilder blei inspirert av livet:

Stort og smått frå kvardagen,

å vera tenåringsforeldre,

samhandling oss mennesker imellom,

å føla seg liten,

å føla seg stor,

optimisme, pessimisme,

og

om det å sitta som privilegert nordmann

i denne kaotiske verda.

Som du sikkert har gjetta nå, blei jakta på fantasien til dei to bøkene

“Ka i alle dagar...?”

og

“Javel?”

I illustrasjonane har eg med vilje latt eg-personen ha ulike skikkelsar.

Eg trur mange av tankane og følelsane er felles,

og eg vil unngå at det kun skal dreia seg om den middelaldrande

dama med krøllete hår.

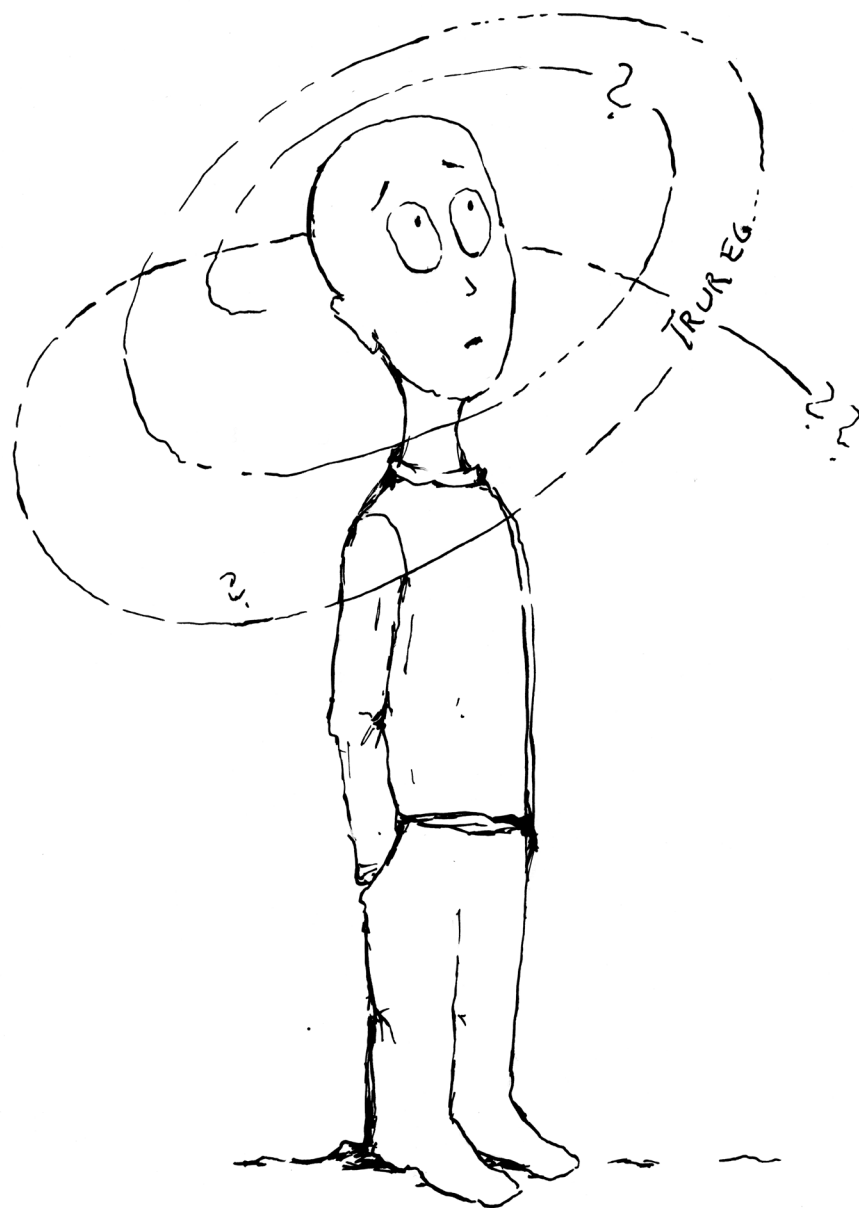
Håpar du får ei god stund med boka,

og at du lar tekst og bilder flytta inn til ditt eige liv og erfaringar.

Senk skuldrane og kos deg!

Svanhild L.W.

Adelante

Hjula
går rundt og rundt.
Alltid travelt.
Og det er snart jul,
då må hjula gå enda fortare rundt.
Og vi kan gå rundt i
kjøpesenter
og vi kan gå rundt
julatre.
Vi kan gå rundt i huset
og grubla litt.
Og vi kan gå rundt å stressa
oss halvt i hel,
og det er
ikkje bittent løye at det går
rundt for oss.
Vi kan gå rundt å hjelpa andre,
og vi kan gå rundt å ha
dårleg samvittighet
når vi ikkje klarar å hjelpa andre.
I tillegg så er det snart valg,
og politikarane går
rundt og rundt
grauten,
og det er til å bli svimmel av
synest eg.
For vi går alle
rundt og rundt
og rundt
og rundt
og rundt...

Har vi det travelt?

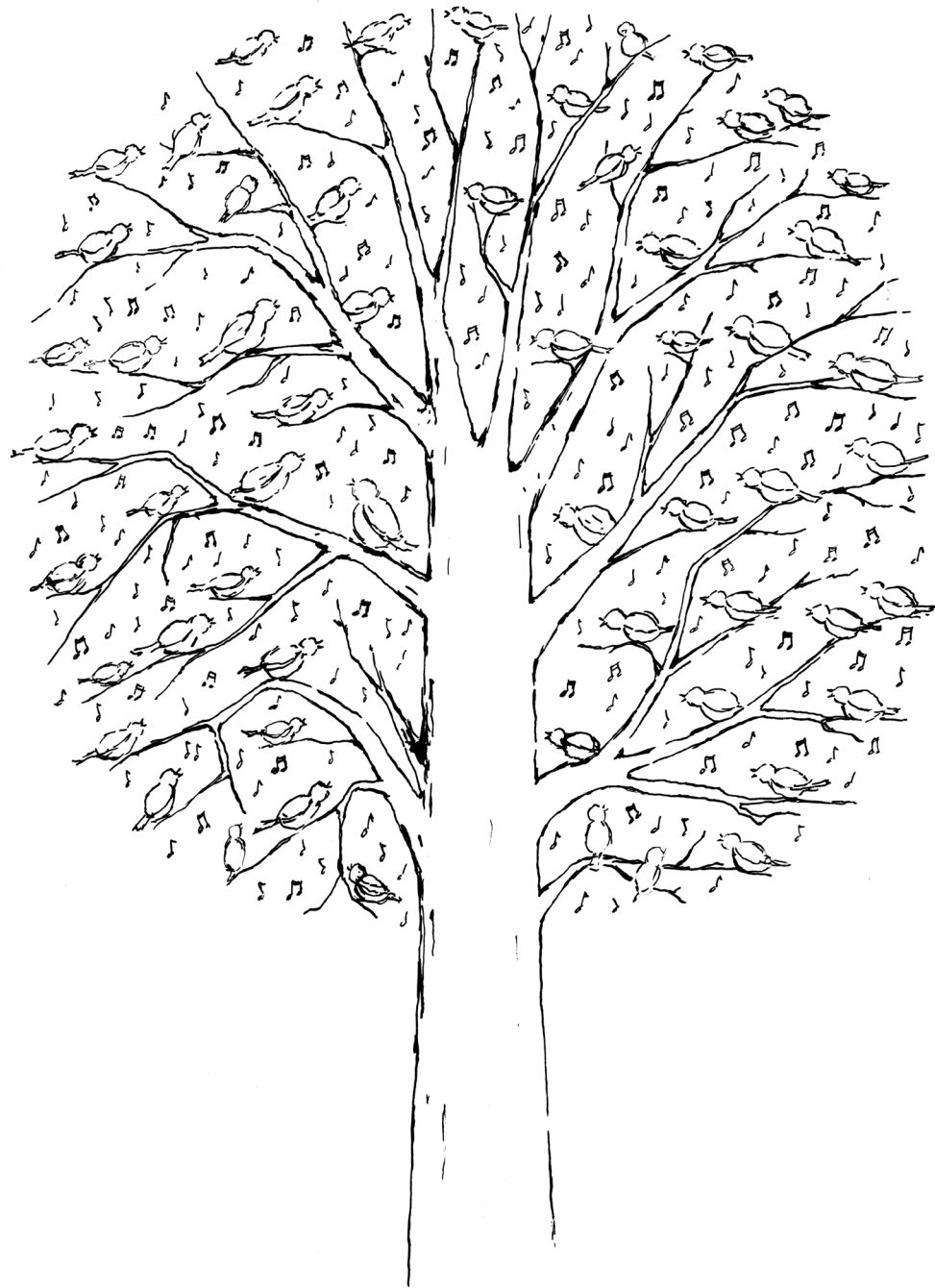

Vel, vel.
Atter ein dag der dei RIKTIGE,
viktige orda
er langt vekke.
Kva ord kan eg henta fram i dag?
Merkeleg følelse,
at når du av og til
har desperat
bruk for dei,
føles hovudet tomt...

Det kan skje når du skal
skriva,
eller når du i
møte med andre vil forklara
nøke veldig smart,
med skikkeleg flotte,
intelligente
ord.
Og så er hovudet plutseleg
tomt!
Det som var så stappfullt
for eit lite augneblink sidan...
Tomt.
"Det sorte hól".

Så kjem kanskje ord ut allikavel.
Men noken tuslete små,
som ramlar litt sidelengs ut.

Irriterande.
Sjukt irriterande.

Fuglekvitter!
Du kan vel ikkje få betre
selskap på din
morgonspasertur?
Morgonen er plutselig
blitt lys,
og du kjenner at det er
på tide å knappa opp
vinterjakka.
Og fuglane syng.
Du ser dei set så
fornøgde
i toppen av dei ennå
vinternakne trea.
Og dei syng og syng.
Syng som gale!
Inni meg syng eg og.
Og inni meg hoppar og
spretter og dansar eg.
Mens eg har full jobb
med å passa på at det
ikkje slepp ut.
Snart vår! Og vi skulle
alle ha jubla som fuglane...
Sant?

Av og til er eg så smart.
Orda fossar ut av meg
fortare og
fortare og
fortare.
Eg vil fortelja heile verda
kunsten med å leva,
eller å lesa,
eller kanskje å strikka,
eller alt muleg
smått og stort
du kan tenka deg.

Men så,
midt i flommen av ord,
oppdagar eg at mine
smarte ord er gått over til:

Bla.
Bla, bla, bla.
Bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla.
Bla, bla, bla!
Bla?
Bla, bla, bla.
Bla, bla, bla, bla, bla, bla.
Bla.

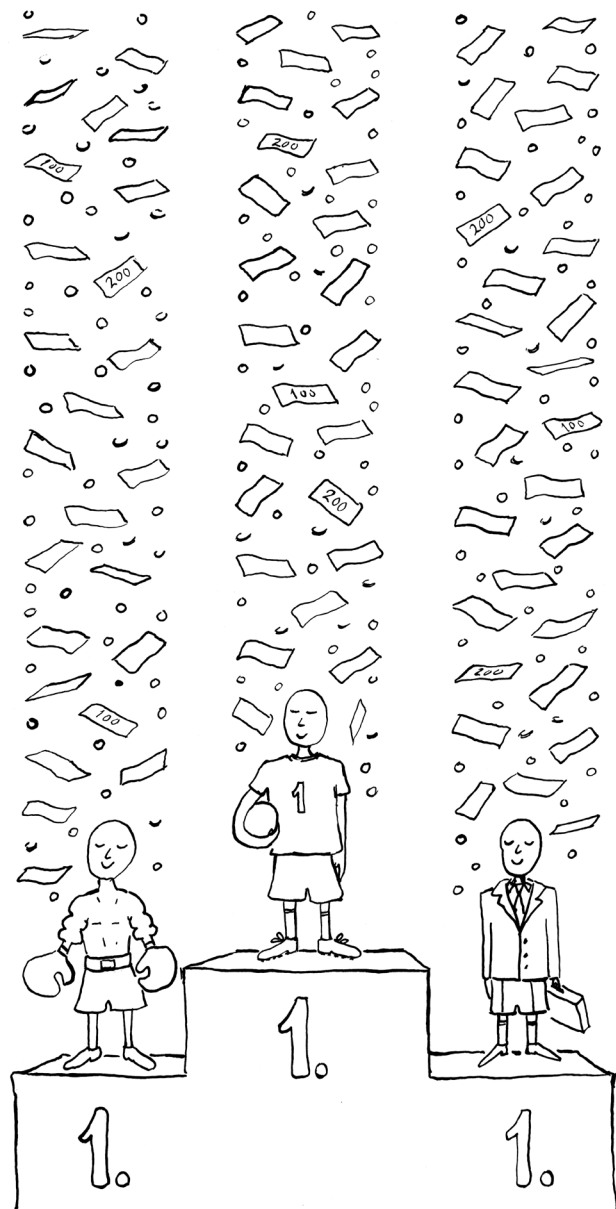
Ikkje alltid lett å bremsa ordfossen...unnskyld!
Bla.

Nettopp ferdig med lunsj.
Masse lunsj.
Uvanleg stor lunsj i dag.
Sunn lunsj,
men ikkje sunne mengder.
Korfor så store mengder?

Eit knekkebrød for
frustrasjon i
mitt kunstneriske arbeid.
Eit for å lindra alt for mykje
krangling i heimen.
Eit for litt av dei mengder
med bekymringar som
surrar rundt i heile meg.
Og eit fordi den osten
med paprika på,
var vanvittig god i dag.

Og så til slutt;
ein yoghurt til dessert,
for å feira at livet er
uansett,
veldig bra...

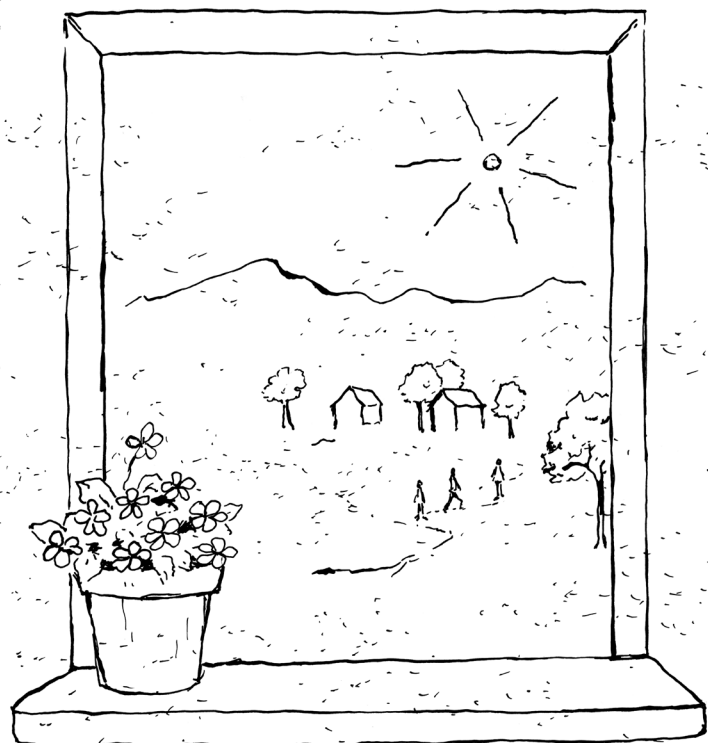
Fotball.
Veldig seriøse greier.
Klart dei store gutane som
leikar med ein ball,
må tena
Millionvis.

Boksing.
Veldig seriøse greier.
Klart dei store gutane som
leikar med å slå kvarandre,
må tena
Millionvis.

Aksjemeklar.
Veldig seriøse greier.
Klart dei store gutane som
leikar med pengar,
må tena
Millionvis.

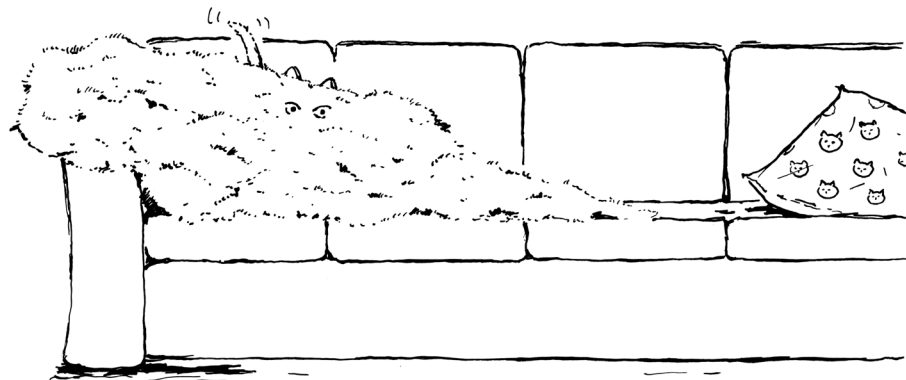
Tilsette i omsorgsyrke, i
skular og barnehage.
Seriøse greier?
Kva er det dei trur, dei
folka som tar vare på oss?
Trur dei at dei har fortent
lønnsauke igjen!?
At dei liksom skal tena
Millionvis?
Galskap!

Dagane
er lengre,
himmelen
er blåare,
sola
skin sterkare,
menneska
er gladare,
skiten på vindauga
viser betre,
støvet
fyker viltare.

Nå er mørketida snart
over,
og vi får
vår...

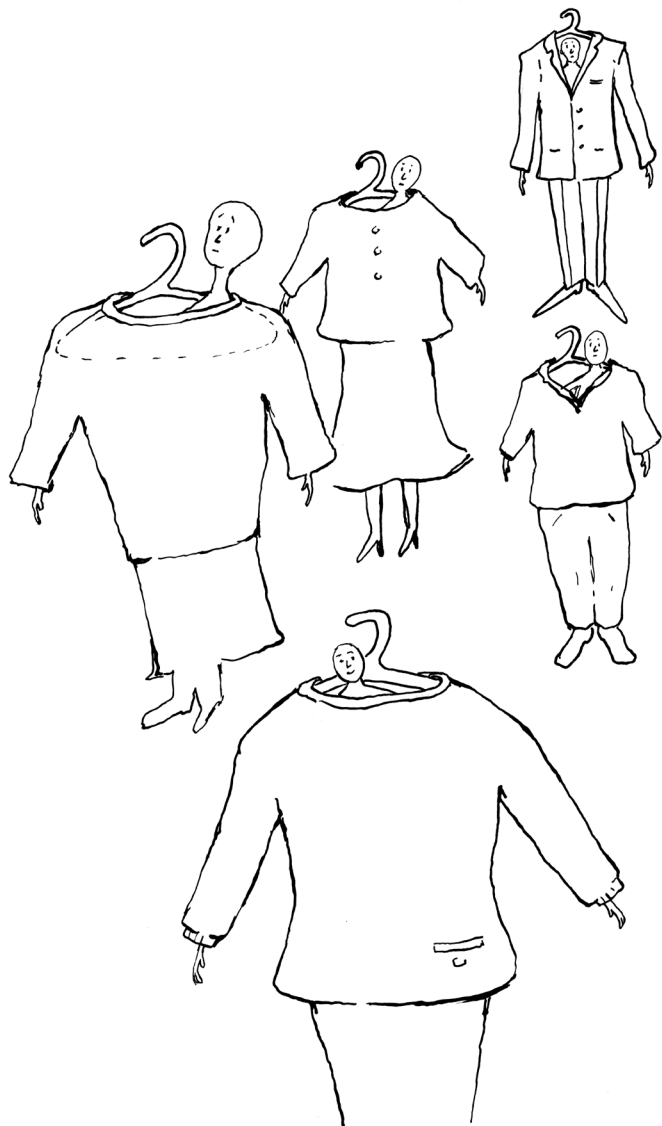
Vi har eit grått,
pelsaktig pledd i sofaen.
Mjukt og godt.

Vi har ein grå,
pelsdekk katt.
Mjuk og god.

I dag kikka plutseleg
pleddet på meg,
med to flotte,
gul-grønne auger.
Ein grå hale begynte å røra på seg.

Før
hadde vi eit grått,
pelsaktig pledd.
Nå har vi katt i sofaen.
Og katten
har eit mjukt og godt,
grått, pelsaktig pledd.

Frekke katten!

Interessant å høyra på radioen.

Akkurat nå
snakkar ein ivrig herremann,
ein "stylist",
om kva vi bør ha på oss
denne våren.
Viktig å ikkje gå glipp av
denne veldig viktige
informasjonen.
Kva skulle vi gjort då?
Vi kunne jo risikera å sjå
heilt feil ut...
Dytta rett i tapar-klassen
med ein gong?
Korleis har vi det i den klassen?

Ikkje så verst trur eg.

Forresten,
No blei eg glad!
Eksperten, stylisten,
seier at:

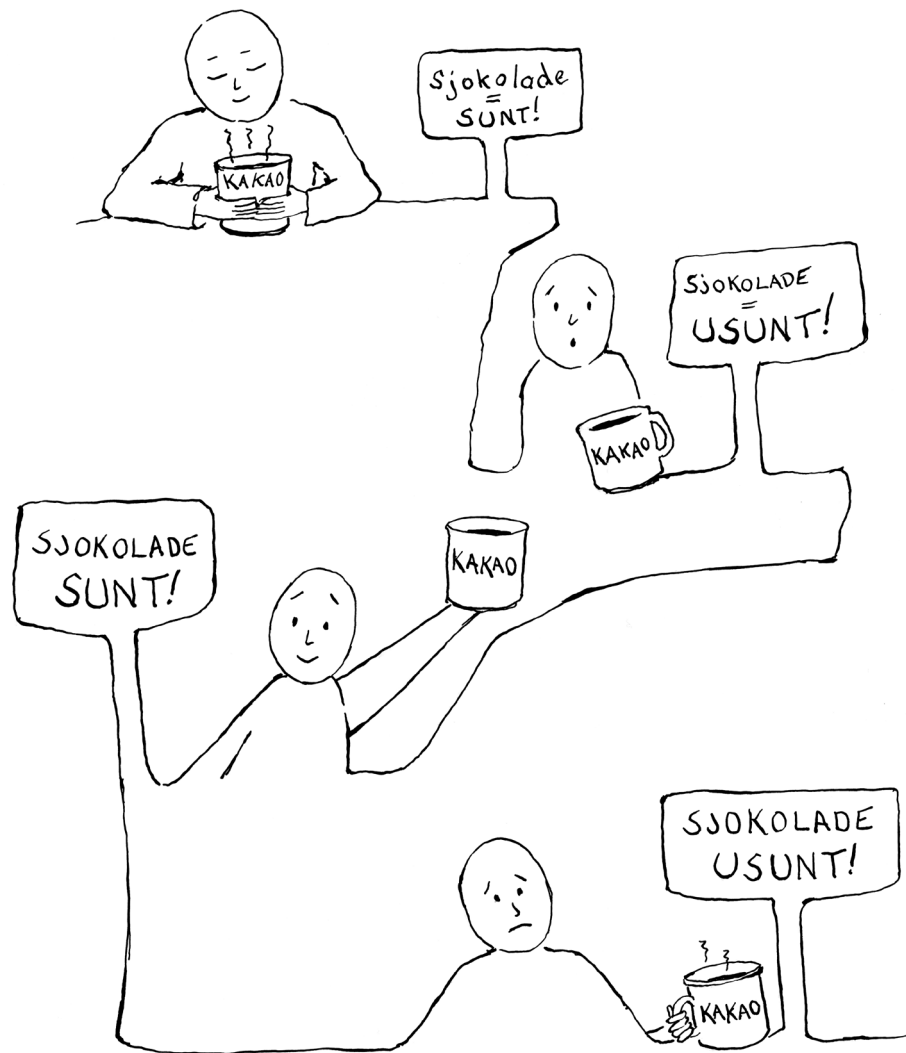
"Det er lov å bruka behagelige klær.
Og det er lov å tenka sjølv."

(Men berre i vår, usikkert om den trenden held seg vidare.)

For å leva,
og
for å
OVERLEVA,
treng vi
HUMOR,
mengder med
humor.
I alle fall
HU mor.
Hu mor trenger
humor.
Mengder med
humor.

Helsing
hu mor.

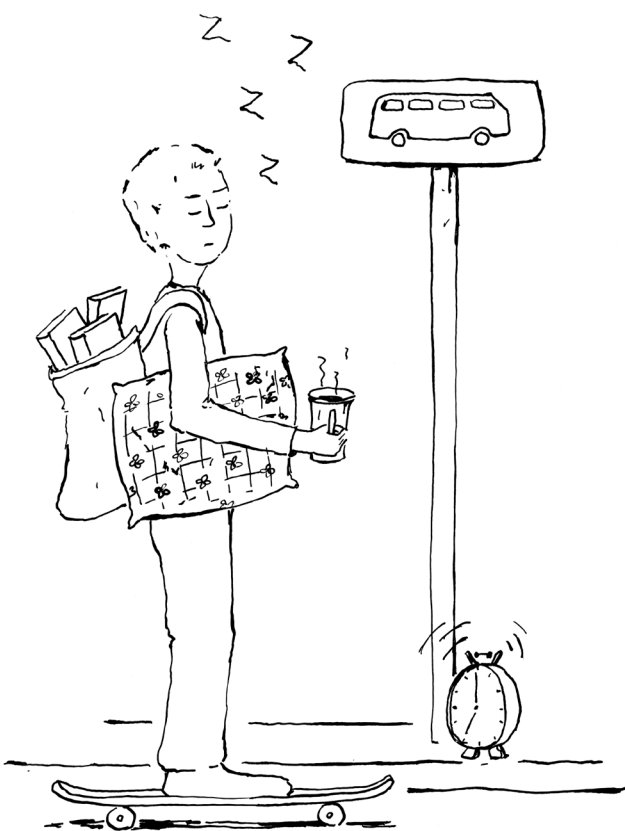

Steikjemann
så godt det er med kakao!

Spesielt nå når det er
kvitt ute,
og iskaldt i veret.
Varm, god kakao.

Fantastisk nå når ekspertane
stort sett er enige i at
den mørke,
gode,
fristande
sjokoladen er sunn.
Den gjer oss godt seier dei!
Ikkje så mykje her i livet som kan
samanliknast med den
oppdaginga.

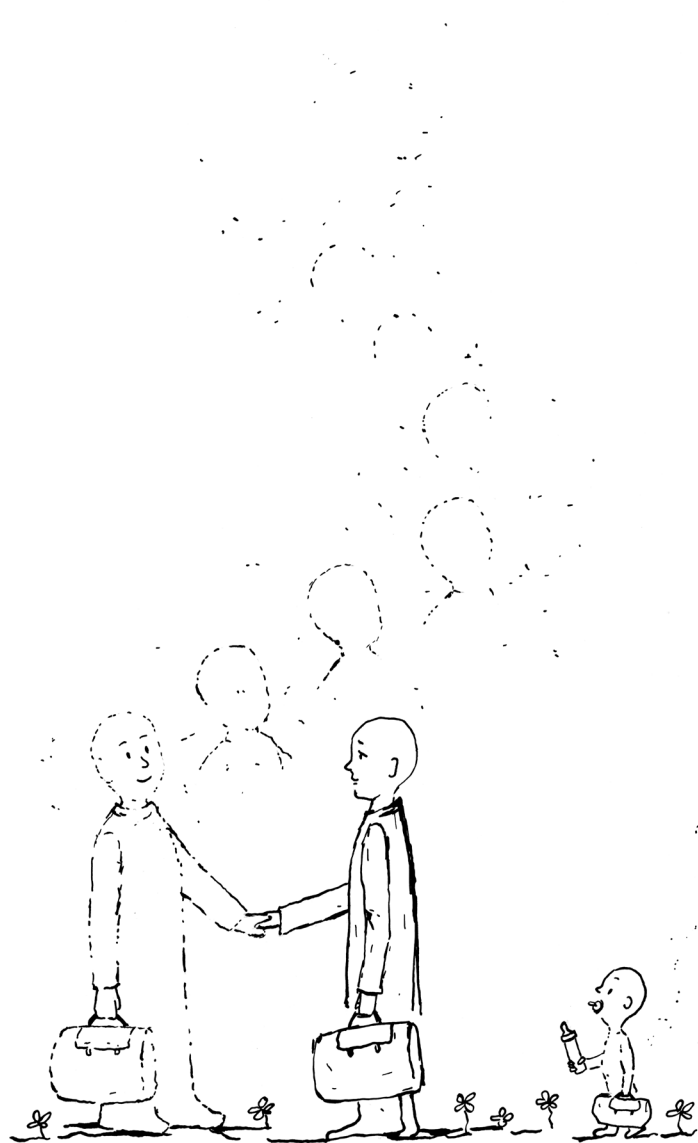
Mørk, god sjokolade...
Rykande varm kakao...
Ja til forskning!, og
Ja til spesialistar!
Eg er kjempesunn!

"Kva tid vaknar du om morgonen?",
spurte ei interessert
tanta.

"På bussen.", var tenåringens kontante svar.

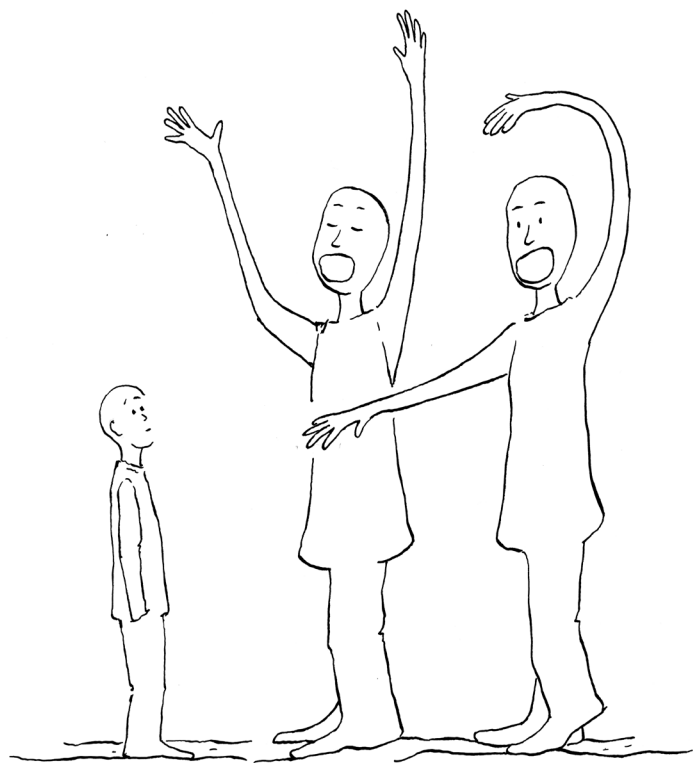
Meir lettforståeleg kan
vel ikkje dei til tider
krevande
morgontimane
beskrivast.

Så skjørt livet er,
så flyktig.
Alle desse personane som var
så sterke,
trygge,
solide,
viktige,
i starten av liva våre,
reiser ut av Livet nå.
Den eine etter den andre
takkar for seg.
Og vi takkar,
midt oppi tårene
og savnet,
for at vi har fått hatt dei
nær oss så lenge.
Tenk;
vi var her på jorda på
akkurat same tidspunkt!
Så fint...

Vi rettar opp ryggen,
tørkar tårene,
og smiler varmt til dei nye
verdsborgarane,
som jamnt og trutt
kjem inn i verda
med eit stort
HYL!
Velkommen søte baby!

Nå er det plutseleg vår tur til å væra
den sterke,
trygge,
solide og viktige for desse små.

Det finst mange snille folk.

Dei seier at
"du må gjera sånn",
eller,
"korfor gjere du ikkje sånn?",
eller,
"det er på tide du gjere sånn",
"eg veit det vil gå deg veldig bra
visst du gjere sånn",
"høyr på meg, sånn..."

Det er godt meint...
Av og til er det meg sjølv som
forklarar andre korleis dei bør
ordna livet sitt.
Ekspert-uttalelsar.
Når vi
"ekspertane"
ikkje er opptatt med å gi
gode råd,
strevar vi rundt med eigne liv,
og prøver det vi kan å
staka ut kursen i denne
forvirrande verda.

Mens vi smiler inni oss,
når vi høyrer på alle
"ekspertane" rundt oss.

Det er godt meint.

Sol!
Plutseleg ein soldag
i mars.
Mars er ikkje sommar,
sjølv om det er sol.
Min son på vei ut med
ei tynn skjorta på.
Det er jo sol!

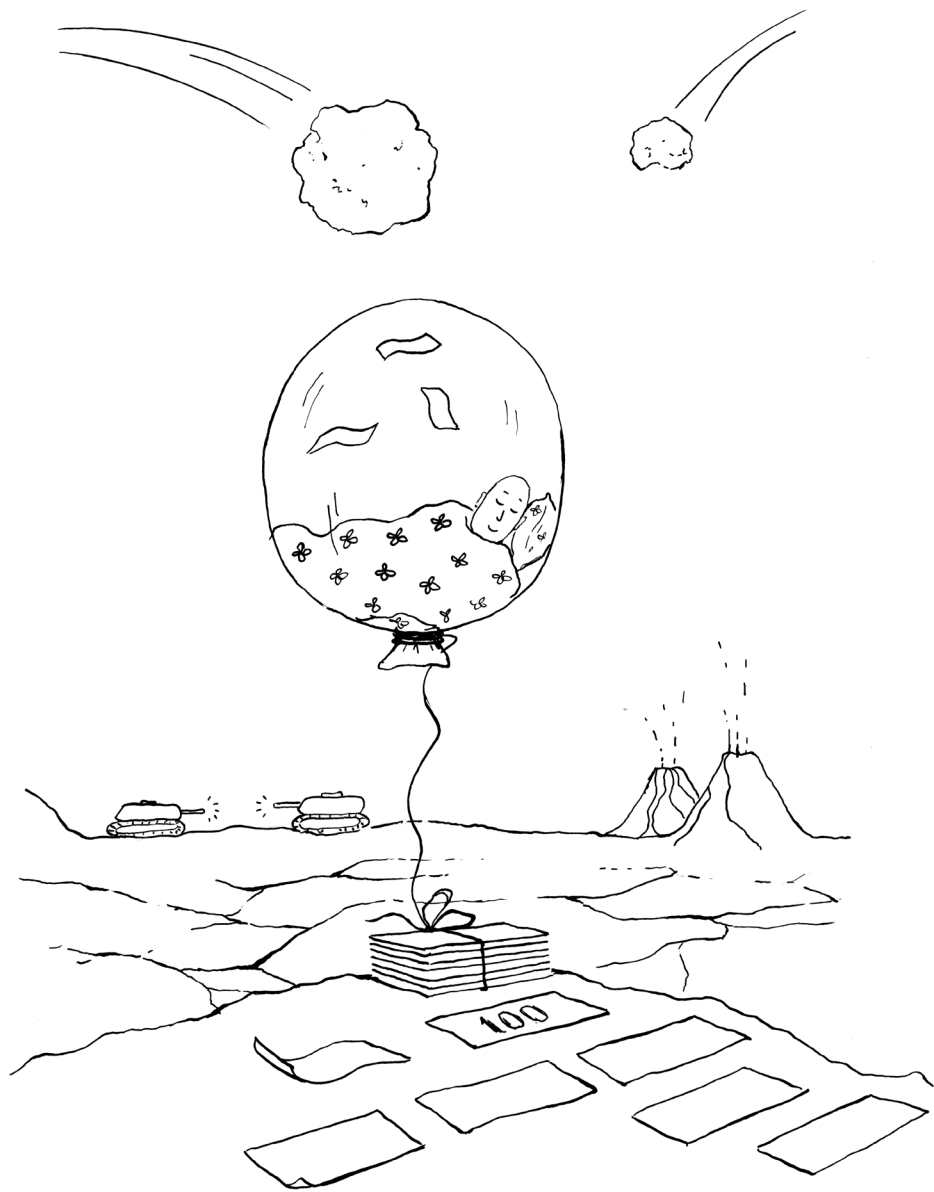
"Ta på meir klær!",
formaner den gode mor.

Sonen nektar sta.
"Det er kjempevarmt ute.
Eg vett best sjølv!"

Ut i sola med han.
Og mora tenker irritert
at kanskje det er på tide
guten får sjå
konsekvansane av å
ikkje høyra på si kloke mor.

"Null trøst når feberer kjeme."

Feberer kom dagen etterpå.
Og mora trøstar.
Og ute regnar det.

Kjempestor meteoritt landa i Russland,
skikkeleg stor.

"Få forsikring hos oss,
vi ordner opp når uhellet er ute."
Noke sånt seier forsikringsbransjen
så tøft.

"Sikre alderdommen hos oss!"
Det fristar bankane med.

Forsikring,
bankinnskot,
fond,
eigedom,
fast inntekt,
pengar,
stort sett pengar,
skal gi oss trygghet.

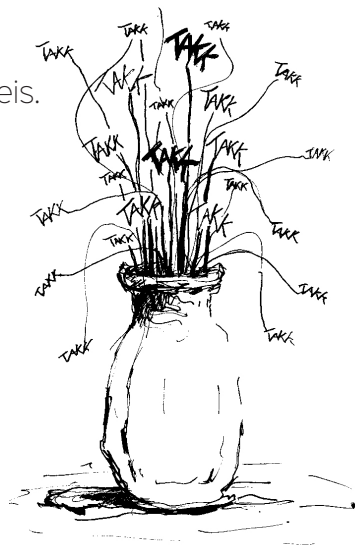
Vi har det godt. Vi har det trygt.

Meteoritt.
Jordskjelv.
Tsunami.
Trussel om kjempemessig vulkanutbrot.
Terror.
Krig.
Klimakrise.

Tenk om vi ikkje hadde pengane våre,
då hadde livet jammen vore skummelt!

Takk til

Tomás, Lucas og Simón.
Beklager at doke (utan å bli spurt) blei dratt med inn i bøkene.
Men når eg skal skriva om livet, er jo doke sjølvstakt blant hovudingrediensane.
Veldig, veldig glad i doke, og SÅ glad for at det er akkurat doke tre som er familien min!
TAKK til nære, gode venner, som alltid er der når det trengst.
TAKK til Oddbjørn By, bokarbeid.no
for den goda hjelpa eg fekk i prosessen med å gje ut bøkene.
TAKK til Mathilde Oord, MOFix Design,
for alltid god hjelp og stor tålmodighet.
TAKK til trykkeriet aitoso,
for raske tilbakemeldingar og hjelp underveis.

Takk òg til

mine foreldre,
søsken,
svigerinner,
svograr,
tanteungar,
kollegaer,
slekt og venner,
kjempe folk på nærbutikken,
katten som helsar med eit mjau når eg går forbi,
du som fekk meg til å føla meg stor,
du som fekk meg til å føla meg liten,
sol,
regn,
alle doke som har droppa innom underveis i livet mitt,
alt eg fekk,
alt eg ikkje fekk,
og til fuglane som synger så fint oppe i tretoppene.

Takk til livet!

Litt
uhøgtidelige
ord og strek
om det å
leva.

Adelante